

Een reisverhaal van Erna Angenent

De Glazen Brug

Onlangs teruggekomen van onze Chinareis ga ik iets vertellen over een van de letterlijk en figuurlijke hoogtepunten van onze reis: de wandeling over de Glazen Hangbrug. Deze bevindt zich in de Zuidelijke provincie Hunan gelegen in de Volksrepubliek China. Om precies te zijn in Zhangjiajie National Forest Park. De brug ligt over een kloof gelegen tussen twee bergen. Het ravijn is 300 meter diep.

Tijdens de voorbereidingen van de reis leek dit een echte uitdaging. Het zou een spectaculaire ervaring worden. Naarmate de dag naderde en het plan werkelijkheid dreigde te worden werd ik onzekerder. Ik heb geen hoogtevrees, maar vroeg me toch wel af of ik dit wel zou durven. Ik had gehoord dat het heel moeilijk was om terug te keren wanneer je er niet overheen zou durven lopen.

In een hele grote hal kochten we de tickets waarbij we onze paspoorten moesten tonen. Je wordt namelijk heel goed in de gaten gehouden in China. De overheid wille precies weten waar je bent. Op veel plekken hangen dan ook camera's. We mochten alleen een klein tasje meenemen, geen fototoestel, water of etenswaar. We werden naar beneden geleid het ravijn in. 300 Meter steile trappen af de diepte in. We waren onzeker of we wel goed liepen helemaal naar beneden, want de brug bevond zich toch óver het ravijn.

De Chinese tekens op de bordjes konden we niet lezen en niemand sprak Engels. We liepen dus gewoon maar met de meute mee. Het was druk; het is een echt toeristische attractie voor de Chinezen. Beneden in het dal gingen we met een bruggetje over een bergstroompje heen. Daar zagen we plotseling hoog boven ons de hangbrug." Liepen daar nu mensen op?" vroegen wij ons af.

Na heel lang en goed gekeken te hebben leek het of we mieren zagen kruipen. De angst sloeg me om het hart en thuis was ik nog zo stoer. Maar we moesten verder, er was geen weg terug. Dus gewoon weer klimmen, hijgen, rusten en weer door. Steeds maar met de blik omhoog. Opeens stonden we voor een lift. Dat leek het einde van de klimpartij. Toen we daarna buiten kwamen, zagen we de brug nog een heel eind boven ons liggen. We konden nu de twee kammen zien waar de glazenbrug tussen gespannen was. Langs de houten en soms stenen trappen kronkelden we langzaam omhoog. Met de vermoeidheid nam ook mijn spanning toe. Wat als ik er niet over zou durven? Eindelijk arriveerden wij voor de toegang. Uitgeput ging ik op de bank zitten om sloffen over mijn schoenen aan te doen. Dit was verplicht om te voorkomen dat het glas, 5 cm. dik, zou beschadigen. Daar lag de glazen brug voor me. Hij was veel breder dan ik me had voorgesteld. Er was aan twee kanten een bedekt stuk. Je hoefde dus niet over het glas te lopen als je dat niet wilde. Dat gaf moed. De brug was 430 meter lang en 6 meter breed. Er mogen niet meer dan 800 personen tegelijk op de brug zijn, maar zoveel waren er toen niet. Ik zag veel vrolijke en uitgelaten mensen. Ik waagde het om voorzichtig de eerste stappen te zetten. Aan het begin was het ravijn nog niet diep. Ik zag de struiken door het glas heen. De zon scheen prachtig op de zijkanten van de rotswand. Ik raakte steeds meer gefascineerd en van mijn angst was niet veel meer over. Johan was een eindje verderop druk met het maken van foto's van het prachtige uitzicht op de kloof. In de diepte zag ik door het glas de toppen van de bomen diep onder me. Het deed denken aan een woud, gefilmd vanuit een helikopter. Evenals vele anderen ging ik even later ook op mijn hurken zitten om goed naar beneden te kunnen kijken. Het was dezelfde sensatie als snorkelen, alleen ontbraken hier de vissen en koralen. Er heerste een opgewonden stemming. Een knul stond zelfs juichend op zijn hoofd op het glas. Een enkeling echter liep wat angstig over de bedekte zijkant. Naarmate ik het eind van de brug naderde ging ik langzamer lopen. Ik wilde zo lang mogelijk van dit schouwspel genieten. Wat een ervaring. Maar het meest bijzondere was toch wel dat ik had genoten en niet bang was geweest.

De mens die lijdt dikwijls het meest
Door het lijden wat hij vreest
Doch dat nooit op komt dagen.....

*De redactie wenst u een Kerstfeest toe,
dat u goed doet
en u op het spoor zet van een
gelukkig nieuw jaar*

•